

[K. Axel Nielsen.]

mål kan give anledning til nogen tvivl.“
Og side 4 hedder det:

„Efter justitsministeriets mening kan der ikke være noget til hinder for, at der i konkrete tilfælde træffes bestemmelse om en vis udsættelse med inddrivelsen af forfaldne afgiftsbeløb, når særlige grunde — f. eks. skyldnerens økonomiske forhold — taler derfor.“

Og så kommer det, der har virkelig interesse i denne forbindelse:

„I tilfælde, hvor særlige forhold bevirker, at ansøgninger herom må forventes i en bestemt periode at ville blive særlig talrige og i vidt omfang at måtte imødekommes, kan administrativt-tekniske hensyn tale for generelt at fastsætte udpantningstidspunktet således, at behovet for individuelle ordninger begrænses væsentligt. En generel fastsættelse af et efter normale forhold sent udpantningstidspunkt, der er begrundet i sådanne hensyn, kan næppe anses for stridende hverken mod den gældende lovgivning eller mod almindelige forvaltningsretlige principper.“

Altså, „begrundet i sådanne hensyn“, det vil sige, at man må forvente særlig talrige ansøgninger om henstand, ansøgninger, som i vidt omfang måtte imødekommes. Er disse forudsætninger nu til stede? For hvis de ikke er til stede, må man vel modsætningsvis slutte, at justitsministeriet ikke tør sige, at en generel fastsættelse af et efter normale forhold sent udpantningstidspunkt ikke må anses for stridende mod gældende lovgivning eller almindelige forvaltningsretlige principper.

Efter min opfattelse er disse forudsætninger ikke til stede. Alle, også finansministeren, ved, at fastsættelsen af udpantningstidspunktet til et så fjernt tidspunkt som 20. august var en indrømmelse over for landbruget, der herved blev stillet gunstigere end andre erhverv. Sådant er forholdet, da også blevet opfattet af talrige dagblades leder- og læserbrevsskribenter.

Der førtes jo — det ved alle — forhandlinger med visse af landbrugets organisationer om en afhjælpning af landbrugets likviditetsvanskeligheder, og midt under disse forhandlinger — og øjensynlig for at afværge pression fra Landbrugsrådets præsi-

dent, folketingsmand Anders Andersen — blev det bestemt, at udpantningstidspunktet var udskudt til den 20. august 1968. Man må videre erindre, at det her drejer sig om penge, som landbruget har krævet ind af andre til staten. Er det sandsynligt, at ekstraordinært mange ville have søgt udsættelse? Efter min mening nej, og begivenhedsforløbet har da også bekræftet, at min opfattelse her er rigtig. Ifølge Berlingske Tidende i dag har $\frac{4}{5}$ af landbruget — for øvrigt samme brøk som for andre erhverv — betalt rettidigt. Det viser altså, at der ikke har været de særlige forhold, som er forudsætningen for, at justitsministeriet tør sige, at man under disse forhold turde fravige det almindelige princip.

Efter min mening har finansministeren tilsidesat to væsentlige principper for vort retsvæsen her i Danmark. For det første princippet om lighed for loven. Det er jo en leveregel; dette, at vi er lige for loven, er jo ikke sådan en regel, som man kan slå op i en lovbestemmelse, men forudsætningsvis fastslås da denne regel i adskillige bestemmelser, bl. a. i grundlovens § 25, som jeg gerne vil citere. Der står:

„Kongen meddeler dels umiddelbart, dels gennem vedkommende regeringsmyndighed sådanne bevillinger og undtagelser fra lovene, som enten ifølge de før 5. juni 1849 gældende regler er i brug, eller hvortil hjemmel indeholdes i en siden den tid udgiven lov.“

Må jeg have lov at citere — for jeg ved jo godt, at jeg ikke er nogen profet; men jeg har jo lov at støtte mig på andre profeter. Professor Poul Andersen, vel vores førende statsretlige forfatter, siger i sin Dansk Statsforfatningsret på side 310:

„Indeholder en lov hjemmel for visse indgreb over for borgerne eller for tilståelse af visse fordele, er det i reglen forudsat, at forvaltningen ikke inden for det område, loven angår, kan gøre andre indgreb eller tilstå andre fordele end dem, der har hjemmel i loven.“

Der er et andet forhold, som jeg synes finansministeren her går for nær. Det er grundlovens § 46, stk. 2, som jeg vel også hellere må citere. Her står:

„Ingen udgift må afholdes uden hjemmel i den af folketinget vedtagne finanslov eller i en af folketinget vedtaget til-